

Vatră Giorgică

UN

HERUVIM

CU ARIPILE FRÂNTE

Desene realizate de
Vatră Adrian Nectarie - 9 ani

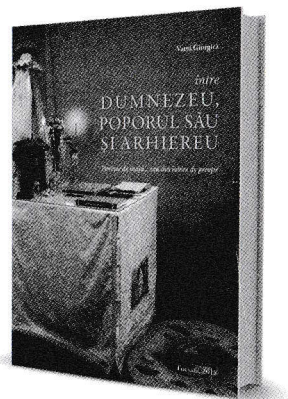
Cuprins

Cap. 1 Cerere de sfințire	5
Cap. 2 Inspecția la acte	24
Cap. 3 Inspecția la biserică	38
Cap. 4 Aprovizionarea	48
Cap. 5 Decontul	57
Cap. 6 Sfințirea	61
Cap. 7 Un heruvim cu aripile frânte	81
Epilog	93
Explicarea unor termeni	96

Apărută în luna septembrie a anului 2018, cartea pornește de la una dintre cele mai controversate pagini din istoria Bisericii Ortodoxe Române

contemporane: excomunicarea a trei credincioși, afurisirea a opt enoriași plus îndepărtarea din preoție a preotului lor.

Cartea concepută sub forma unui roman de acțiune, palpitant și tulburător, este o pagină de istorie religioasă contemporană. Este o carte dureroasă, grea, plină de dezvăluiri tulburătoare. O carte despre abuz de putere și fățarnicie, despre demnitate și linguşeală, despre jertfă și luptă, despre victorii de moment și pierderi foarte grele. O carte ce provoacă la meditații și la discuții în legătură cu rostul liderului spiritual, cu transformarea credinței creștine, cu posibilitatea slujirii divinității în contextul actual.

Distribuție: Vatră Giorgică

Tel. 0723-287.963 • E-mail: vioana71@yahoo.com

CAPITOLUL 1

Cerere de sfințire

Înaltpreasfințite Părinte Arhiepiscop,

Subsemnatul Brezoianu Nicolae, preot paroh la parohia Crucea Nouă, protoieria Zabău 2 din județul Zabău, cu fiască supunere, vă rog să aprobați resfințirea bisericii noastre, sfințirea Casei de prăznuire și a Centrului social, din cadrul parohiei noastre.

Respectuos, specificăm că la biserica parohiei, cu înalta binecuvântare de la Centrul Eparhial, au avut loc ample lucrări de renovare constând în repictarea întregului interior în tehnica fresco, recondiționarea catepetesmei, refacerea fațadei și a pardoselilor. Casa de prăznuire construită are o suprafață utilă de 150 metri pătrați, iar Centrul social este format din două încăperi în care intenționăm să desfășurăm programul catehetic "Hristos împărtășit copiilor" și să facem

Responsabil pregătire școlară cu copiii din sat. Toate aceste lucrări s-au realizat într-o perioadă de 10 ani, au înalta binecuvântare arhierescă, suma totală cheltuită fiind de circa 275500 lei noi, din care cea mai mare parte a fost realizată din fonduri proprii, adică prin donațiile enoriașilor, o mică parte din sponsorizări și o altă parte din ajutoare oferite de Consiliul local și de Primăria comunei noastre.

Smerit, vă rugăm să analizați posibilitatea ca slujba sfințirii să fie în ziua de 26 octombrie, Sfântul Dimitrie, izvorătorul de mir, când este și hramul bisericii noastre.

Cu fiască supunere, asigurându-vă că rămân al Înaltpreasfinției Voastre supus fiu duhovnicesc, sărutându-vă sfințita dreaptă.

Semnătura și data, 26 iulie 2016.

– E foarte bine tată, a spus Ștefan, fiul părintelui. Zâmbi înveselit iar ochii plini de lumină și de pace sclipiră în apusul de soare. Era îmbrăcat în haine lejere, albe, doar barba neagră și tunsă scurt arătând că este preot. Privi cu drag spre tatăl său și continuă:

– Cam asta ar trebui să scrieți. Văd că nu ați uitat limbajul de lemn preoțesc. O să se simtă foarte bine

episcopul. Cât de repede să depuneți cererea, că acum vine iarna. Vedeți unde înaintați cererea. Normal ar trebui depus memoriul la Protoierie, dar ar fi bine să mergeți dumneavoastră la părintele secretar, la Arhiepiscopie. Scurtați din timpii de așteptare.

– Este destul timp. Oare, dacă fac cum spui tu, nu se supără părintele protopop? Ce va spune? Că trec peste el. Mi-l fac dușman pentru nimica toată.

– Ne omoară cu formalitățile, fariseii ăștia moderni. Parcă ar face parte din sisteme diferite și nu din același cult. Faceți cum credeți. Eu aș merge direct la Zabău. Până la urmă tot Vlădica hotărăște.

– O să mă gândesc, o să mai întreb și pe alții. Nu vreau să mă supăr cu nimeni. Îl privi în ochi și îi spuse:

– De multă vreme țin să te întreb ceva. Știi că mai am șapte luni până când ar trebui să ies la pensie. Asta după ce vlădica nostru, în marea sa bunătate, generos și milostiv fiind, mi-a mai dat dreptul să slujesc doi ani după împlinirea vârstei de pensionare. Nu ai vrea să vii tu aici, în locul meu, să slujim amândoi la parohia asta? Este unul dintre visele mele.

– Cum să nu vreau! Se pot compara cele două parohii. Știți bine că abia mă descurc cu cele 50 de case pe care le am. Nu am luat salariul întreg decât opt luni, anul trecut. În plus nu am casă parohială ca aici, stau cu

gazdă de când m-am instalat acolo. Dar, o vrea vlădica lustin? Știi cât de imprevizibil este. După cazul părintelui Căminaru de la Fomșa se comportă destul de ciudat.

– O să încerc să vorbesc cu multpreacucernicul părinte protopop și cu domnia sa revizorul contabil. Nu văd de ce s-ar împotrivi. Voi dansa cum vor cânta dâșii numai să reușesc. Trebuie să găsec o soluție.

– Sărut mâna tată. E bună această idee. Toți cei de vârsta dumneavoastră sunt frământați de venirea momentului pensionării. Nu prea s-a auzit la noi de preoți pensionari decât atunci când ajungeau la nepuțință, la 80 ani. Un om în putere, ca dumneavoastră să fie oprit să mai slujească! Dar nu mai stau, că vine seara și mai este multă treabă în gospodărie.

– Vezi, că se adună și la tine anii și nu o să mai poți face atâtea. Și cu animale, cu vaci, cu porci, cu păsări și cu munca câmpului și preoția.

– Avem cheltuieli mari. Andrei intră la toamnă în clasa a XII-a și trebuie să facă pregătire pentru BAC și pentru facultate, Maria a intrat și ea în clasa a IX-a la liceu, la oraș și o să fie cheltuieli mai mari: internat, mâncare, haine, cărți. Matei e și el la școală. E cam complicată viața. Dacă am băut cerneala!

– Hai Ștefan, cum ai băut cerneala? Ești masterand, ai făcut și studiile doctorale. Când susții lucrarea?

Respe- În vara următoare. Plec tată, se face seară!

- Doamne ajută! Spor!
- Sărut mâna!

Se aplecă în fața părintelui său, îi sărută mâna, iar acesta îl binecuvântă făcând semnul crucii pe capul lui.

Părintele Brezoianu Nicolae se așează pe fotoliul din sufrageria casei parohiale. Se simțea, încă, în putere. Cine îl privea nu îi dădea anii, drept ca un brad din Carpați, cu barba grizonată și părul încă negru. E drept că îl mai supărau oasele și avea ceva probleme cu inima, dar toate erau ținute sub control. În tinerețe nu s-a prea protejat la frig și la efort, dar acum era mult mai atent la toate.

Era tare mulțumit de fiul său, de nora și de nepoții săi. Fiul său, Ștefan, era un preot vrednic. Dacă s-ar fi comparat la slujirea preoțească cu el s-ar fi recunoscut ușor învins: el era cam gângav, fiul avea o dicție perfectă, predicile sale se cam uniformizaseră, fiul era un bun predicator, vocea i se cam uzase iar Ștefan avea o voce baritonală, plină, puternică. Ce familie frumoasă aveau! Ce copii minunați, cuminți, respectuoși, buni, credincioși aveau!

- Doamna preoteasă, mai lasă treaba și vino puțin lângă mine.

- Stai puțin, părinte, că se arde mâncarea. Ce s-a

întâmpilat?

Soția lui, presbitera Ecaterina, apăru în cadrul ușii, îmbrăcată în rochia subțire de bumbac, albă, cu flo-ricile galbene. Anii trecuseră la fel de frumos și peste ea. Se cam îngrășase în ultimul timp, dar până la urmă era firesc.

- I-am propus lui Ștefan să accepte, să încerc să obțin transferul lui aici, după pensionarea mea și a fost de acord.

- De ce să nu fie de acord, întrebă strângând din ochi, așa cum făcea totdeauna, când era mirată.

- Mă gândeam că poate își face speranțe să meargă la oraș, în Zabău, după ce susține lucrarea de doctorat.

- Ai dreptate! Să ne ajute Măicuța Domnului să reușești ceea ce ți-ai pus în plan. E soluția de a rezova toate problemele. Știi că îmi este teamă de momentul pensionării. Nu am făcut și noi, ca tot omul, după o viață de muncă o casă a noastră. Ai ținut cu dinadinsul să faci totul doar pentru biserică, doar pentru oameni. Am stat numai în șantier de când am venit aici: muncitori, mâncare, curățenie, datorii și iată, când să termini toate lucrările și ai fi putut să te bucuri de roadele muncii, ești trimis la pensie.

- Lasă fetiță, că ne vede Dumnezeu!

- Ne vede Dumnezeu, dar preasfințitul nu prea ne vede!